

bestyrelsen maatte blive indkaldt til Vaaben-
øvelse, skulde opføres i Rullerne som hørende
til Armeens Linie. Dette er ikke blot i
afgjort Strid med den bestaaende Børnepligts-
lov, som rigtignok ikke er bindende for den
lovgivende Magt, men hvis Grundsætninger
dog ikke lettelig bør fraviges, mindst i en Ud-
skrivningslov for et enkelt Aar — fra de to
sidste Udskrivningslove kan her ingen Slutning
drages —; men det synes ganske indlysende,
at det tillige er og bliver en Foregriben af
den tilkommende Armeeargamentation (Ja! Ja!).
Ja, hvad er det dog Andet? Udvalget siger
det jo selv; thi det lægger netop Vægt paa,
at derved Overgangen skal lettes til at ordne
Armeens Tilgang paa en bredere Grundvold,
og at man derved nærmer sig et Formaal,
hvortil det maa forudsættes, at der vil stræbes
hen ved den nye Armeeargamentation — et For-
maal altsaa, der endnu ikke er givet, men
hvortil det forudsættes, at man ved den
nye Armeeargamentation vil stræbe hen. Hvor-
for ikke oppebie, til den nye Organisationsplan
foreligger? Lader os afvente til den Commis-
sion har fuldendt sit Arbejde, hvis Hverv det
er at overveie og fremsætte endelige Forslag
til en ny Armeeargamentation. Lader os ikke
her gaae ind paa Forandringer, som ere
Stykkeværk, ere en Foregriben af tilkommende,
endnu ikke foreliggende og endnu ikke tilstræk-
kelig bearbejdede Reformplaner. Det af de i
Udvalgets Betænkning paaberaabte Motiver,
som maaskee snarest kunde finde Indgang, det
er, at Krigsbestyrelsen skulde sættes istand til
at lade det ikke ubetydelige Antal af ældre
Mandskab afløse, som endnu er inde til Tjene-
ste; men det sees let, at Udvalgets Forslag
gaaer langt videre end denne Grund, og at
man derfor ingenlunde i hiin Betragtning kan
finde et Motiv til at gaae ind paa Forslaget.
Det ældre Mandskab, hvorom der forsaavidt er
Tale, skal jo, efter hvad der er opgivet, udgjøre
circa 500 Mand; og vil man nu ved nærvæ-
rende Lov sikkre dette Mandskabs Afsløsning,
saa stille man i alt Fald ved Sagens 3die Be-
handling et Ændringsforslag, hvorved Krigs-
bestyrelsen bemyndiges til at indkalde saa mange
flere foruden det af Krigsministeriet begjærte
Mandskab. Hvorvidt der, navnlig efter de fra

den høitærede Krigsministers Side fremsatte
Ættringer, maatte være tilstrækkelig Grund til et
saadant Ændringsforslag, maa jeg henstille; men
hvertken deri, eller i hvad der iøvrigt er frem-
kommet, kan jeg finde nogen fyldestgjørende
Grund til at stemme for det, der udgjør Kjær-
nen i Udvalgets Forslag.

Tal: I det jeg forøvrigt skal henholde
mig til, hvad den ærede Ordfører og tvende
andre Medlemmer af Udvalget have udtalt,
finder jeg mig dog foranledigt til at gjøre en
Bemærkning angaaende den Hovedforandring af
det oprindelige Lovudkast, der indeholdes i Ud-
valgets Forslag § 1. Naar vi der have fore-
slaaet, at der skal gives Krigsministeriet Be-
myndigelse til at kunne indkalde det hele for
Aaret 1852 udskrivningspligtige Mandskab,
istædetfor det i den foreløbige Lov nævnte An-
tal, saa har Udvalget aldeles ikke derved havt
til Hensigt at foregribe Afgjørelsen af Spørgs-
maal om Armeens fremtidige Organisation,
ei heller har det troet ved sit Forslag at lægge
Krigsministeriet nogen som helst Vanskelighed
veien. Udvalget tænkte sig Muligheden af,
at det i den foreløbige Lov nævnte Antal un-
der indtrædende Forhold kunde være mindre
tilstrækkelig, navnlig hvis man maatte ønske
at afløse det ældre i Slesvig værende Mand-
skab, og det ønskede derfor at gjøre det muligt
for Ministeriet at fjerne de derved opstaaende
Vanskeligheder, idet Krigsministeren erholdt en
mere udstrakt Bemyndigelse til efter Forgodt-
befindende at kunne indkalde et større eller
mindre Antal, eftersom Omstændighederne for-
drede det; men det kunde sandelig aldrig falde
os ind, at der fra den høitærede Ministers
Side kunde være synderlig Betænkning ved
at gaae ind paa vort Forslag, da dette ikke
paalagde Ministeriet nogen Tyng i saa Hen-
seende. Det er saaledes i en vis Retning en
meer udstrakt Bemyndigelse, eller, om man
vil, en større Tillid, man viser imod Krigs-
ministeriet, og som man tænkte sig, at dette
muligen ikke selv vilde fordre, men som lige-
fuldt ikke maatte være til Hinder for saadanne
Foranstaltninger, som i mødende Tilfælde
maatte findes hensigtsmæssige. Naar den høit-
ærede Justitsminister meente, at der ved Ud-
valgets Forslag gaves Krigsministeren en ganske